

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 755

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 5 noiembrie 2009

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.102 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	2-3	domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale art. 110 ¹ alin. (1) lit. a) din Legea fondului funciar nr. 18/1991	10-11
Decizia nr. 1.188 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86—90 din Legea gazelor nr. 351/2004	3-4	Decizia nr. 1.248 din 6 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	11-13
Decizia nr. 1.220 din 29 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 259 alin. (7) lit. b) și c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	5-6	Decizia nr. 1.249 din 6 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	13-14
Decizia nr. 1.244 din 6 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. (3) din Legea fondului funciar nr. 18/1991	7-8	Decizia nr. 1.269 din 8 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	15-16
Decizia nr. 1.245 din 6 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	8-9	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 1.247 din 6 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 15 și 16 din titlul IV al Legii nr. 247/2005 privind reforma în		5.508. — Ordin al ministrului educației, cercetării și inovării, interimar, privind disciplinele și programele pentru examenul de bacalaureat — 2010	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.102

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Antonia Constantin — procuror
 Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată, din oficiu, de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 8.097/1/2008.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 785/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.097/1/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, excepție ridicată, din oficiu, într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la înscrierea judecătorului Maria Cotolan la concursul de promovare în funcția de judecător de tribunal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care nu permit luarea în calcul a vechimii în funcția de consilier juridic la stabilirea vechimii necesare pentru promovarea judecătorilor în funcțiile de execuție la instanțele imediat superioare.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate

la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, având următorul cuprins: „*La calcularea vechimii prevăzute la alin. (1) se ia în considerare și perioada în care judecătorul sau procurorul a fost avocat.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi și în art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 785/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 404 din 15 iunie 2009, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a constatat că acestea contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Cu acel prilej, Curtea a reținut că, în ceea ce privește condițiile ce trebuie îndeplinite pentru a accede la funcția de judecător sau procuror la instanțele sau parchetele superioare, se instituie un privilegiu în favoarea celor care au fost avocați, în detrimentul tuturor celorlalți și, ținând cont de faptul că la momentul înscrierii la concursul de admitere în magistratură toți candidații au fost considerați egali sub aspectul profesiei și al vechimii, este inechitabilă oferirea unui asemenea tratament privilegiat la un moment ulterior unei anumite categorii de magistrați. Nimic nu justifică apariția unei diferențieri între cele două momente din cariera unui magistrat, respectiv momentul admiterii în magistratură și cel al promovării. Totodată, Curtea a reținut că diferențierea nu se poate justifica nici pe considerentul că activitatea pe care o desfășoară avocații este mai apropiată de cea pe care o desfășoară judecătorii și procurorii. Tocmai de aceea soluția pentru îndepărtarea stării de neconstituționalitate rezultată din condițiile diferențiate pe criteriul funcției anterior deținute, prevăzute de textul de lege criticat, nu poate fi decât constatarea existenței unei inegalități, contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea observând, totodată, că legiuitorul este singurul în măsură să remedieze situația injustă pe care a generat-o prin edictarea acestui text de lege.

Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale, și ținând cont de faptul că data încheierii Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal prin care a fost sesizată Curtea Constituțională este anterioară datei publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei prin care s-a constatat neconstituționalitatea textului de lege criticat, Curtea observă că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă, urmând a o respinge ca atare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată, din oficiu, de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 8.097/1/2008.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.188

din 17 septembrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86—90
din Legea gazelor nr. 351/2004**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86—90 din Legea gazelor nr. 351/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Complexul de porci” — S.A. Brăila în Dosarul nr. 1.077/196/2009 al Judecătoriei Brăila — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă pentru autor avocatul Dinu Harabagiu, cu delegație depusă la dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea S.N.T.G.N. Transgaz — S.A. Mediaș a depus la dosar o cerere prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.077/196/2009, **Judecătoria Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86—90 din Legea gazelor nr. 351/2004.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Complexul de porci” — S.A. Brăila într-un dosar având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale atacate, prin aplicarea lor, realizează, implicit, o „naționalizare”, încalcându-se astfel prevederile

art. 16, art. 44 cu privire la dreptul de proprietate, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 135 alin. (2) și art. 136 alin. (5) privind protecția proprietății private din Constituție.

Judecătoria Brăila — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 86—90 din Legea gazelor nr. 351/2004 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 86—90 din Legea gazelor nr. 351/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 28 iulie 2004, care prevăd:

— Art. 86: „*Asupra terenurilor și altor bunuri proprietate publică sau proprietate privată a persoanelor fizice sau juridice, precum și asupra activităților desfășurate de persoane fizice sau juridice în vecinătatea capacităților, concesionarii din sectorul gazelor naturale beneficiază, în condițiile legii, pe durata*

lucrărilor de realizare, reabilitare, re tehnologizare, respectiv de exploatare și de întreținere a capacităților respective, de următoarele drepturi:

a) dreptul de uz pentru executarea lucrărilor necesare în vederea realizării, reabilitării sau re tehnologizării capacității;

b) dreptul de uz pentru asigurarea funcționării normale a capacității prin efectuarea reviziilor, reparațiilor și a intervențiilor necesare;

c) dreptul de servitute legală de trecere subterană, de suprafață sau aeriană pentru instalarea de rețele, conducte, linii sau de alte echipamente aferente capacității și pentru accesul la locul de amplasare a acestora;

d) dreptul de a obține restrângerea sau încetarea unor activități care ar putea pune în pericol persoane și bunuri;

e) dreptul de acces la utilitățile publice.”;

— Art. 87: „În exercitarea dreptului de uz pentru executarea lucrărilor necesare în vederea realizării, reabilitării sau re tehnologizării capacităților, concesionarul poate:

a) să depoziteze pe terenurile proprietate privată, în măsura strict necesară, materiale, echipamente, utilaje și instalații;

b) să desființeze culturi sau plantații ori alte amenajări existente ori numai să le restrângă, în măsura strict necesară, pentru executarea lucrărilor, în condițiile legii;

c) să extragă materiale, să capteze apa, în condițiile prevăzute de legislația în vigoare;

d) să instaleze utilaje și să lucreze cu acestea, să amplaseze birouri și locuințe de șantier;

e) să oprească ori să restrângă activități ale proprietarului, în măsura strict necesară, pentru executarea lucrărilor pentru capacitatea respectivă.”;

— Art. 88: „Dreptul de uz pentru asigurarea funcționării normale a capacității se întinde pe toată durata de funcționare a capacității, iar exercitarea lui se face ori de câte ori este necesar pentru asigurarea funcționării normale a capacității. În exercitarea acestui drept concesionarul poate:

a) să depoziteze materiale, echipamente, utilaje, instalații pentru întreținere, revizii, reparații și intervenții necesare pentru asigurarea funcționării normale a capacității;

b) să instaleze utilaje și să lucreze cu acestea;

c) să afecteze culturi, plantații sau alte amenajări existente și să restrângă activități ale proprietarului, în măsura și pe durata strict necesară, în vederea executării operațiunilor de întreținere, reparații, revizii sau intervenții pentru asigurarea funcționării normale a capacității.”;

— Art. 89: „Servitutea legală de trecere subterană, de suprafață sau aeriană cuprinde dreptul la instalare de rețele, de

conduce, linii, stâlpi și de alte echipamente aferente capacității, precum și accesul la locul de amplasare a acestora pentru intervenții, întreținere, reparații, revizii, modificări și exploatare, conform prevederilor legale în vigoare.”;

— Art. 90: „(1) Drepturile de uz și de servitute legală, prevăzute la art. 86, asupra terenurilor și altor bunuri proprietate publică sau proprietate privată a persoanelor fizice ori juridice au ca obiect utilitatea publică, au caracter legal și se exercită pe toată durata de viață a capacității respective sau temporar, cu ocazia re tehnologizării unei capacități în funcțiune, reparației, reviziei, lucrărilor de intervenție în caz de avarie.

(2) Exercițarea drepturilor de uz și servitute asupra proprietăților afectate de capacitățile din domeniul gazelor naturale se realizează cu titlu gratuit pe toată durata existenței acestora. Dacă, cu ocazia intervențiilor pentru re tehnologizări, reparații, revizii, avarii, se produc pagube proprietarilor din vecinătatea capacităților din domeniul gazelor naturale, concesionarii au obligația să plătească despăgubiri în condițiile legii.”

În opinia autorului, dispozițiile de lege menționate încalcă prevederile art. 16 privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 44 cu privire la dreptul de proprietate, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 135 alin. (2) și art. 136 alin. (5) privind protecția proprietății private din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor legale atacate, prin raportare la critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 98 din 13 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 1 martie 2007, Curtea a constatat că dispozițiile legale atacate sunt constituționale, reținând că dreptul de uz și dreptul de servitute asupra acestor terenuri privesc utilitatea publică, au caracter legal și se exercită pe toată durata de existență a capacității respective sau temporar, cu ocazia re tehnologizării unei capacități în funcțiune, reparației, reviziei, lucrărilor de intervenție în caz de avarie. Rezultă deci că exercitarea acestor drepturi asupra terenurilor afectate de capacități din domeniul gazelor naturale este determinată de un interes general și, ca atare, legiuitorul este pe deplin competent să stabilească limitele dreptului de proprietate în concordanță cu dispozițiile constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86—90 din Legea gazelor nr. 351/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Complexul de porci” — S.A. Brăila în Dosarul nr. 1.077/196/2009 al Judecătorei Brăila — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.220

din 29 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 259 alin. (7) lit. b) și c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 259 pct. 7 lit. b) și c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății”, excepție ridicată de Gheorghe Nandor Jîrghiută în Dosarul nr. 1.399/190/2008 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.049D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Anamaria Jîrghiută în Dosarul nr. 1.398/190/2008 al aceleiași instanțe de judecată.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a acestor cauze, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.049D/2009 la Dosarul nr. 1.048D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Arată, în acest sens, că susținerile de neconstituționalitate privind încălcarea principiului neretroactivității prin impunerea obligației de plată a contribuției lunare la fondul de asigurări de sănătate datorate anterior nu pot fi primite, deoarece aceleași termene de prescripție și aceeași obligație de plată exista și în vechea legislație în materie. În plus, doar calitatea de asigurat, dobândită în condițiile legii, generează aceleași drepturi, respectiv aceleași obligații pentru această categorie de persoane, fără a fi astfel nesocotite principiul egalității sau garanțiile constituționale privind interzicerea exproprierii, pretins încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 18 februarie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.399/190/2008 și nr. 1.398/190/2008, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 259 pct. 7 lit. b) și c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății”.**

Excepțiile au fost ridicate de Gheorghe Nandor Jîrghiută și de Anamaria Jîrghiută în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni în recurs formulate împotriva unor sentințe civile privind contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având conținut identic, se susține, mai întâi, că prevederile „art. 259 pct. 7 lit. b) și c) din Legea nr. 95/2006” contravin principiului neretroactivității legii, deoarece obligă destinatarul acestor norme juridice la plata, retroactiv, pentru o perioadă de 5 ani, a contribuției lunare la fondul de asigurări sociale de sănătate, incluzând și perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 95/2006. Dispozițiile de lege criticate realizează practic o expropriere, deoarece persoana în cauză este obligată să achite sume de bani fără a beneficia de nimic în schimbul acestora. Autorii excepției menționează situația personală, în sensul că nu au avut calitatea de asigurat, nu au beneficiat de serviciile prestate de asigurator (apelând la servicii medicale private), însă sunt obligați la plata retroactivă pentru servicii medicale de care nu au beneficiat. De asemenea, arată că textele atacate creează o situație defavorabilă destinatarilor acestor norme, care „realizează venituri impozabile”, față de cei la care se referă lit. a) din alin. (7) al aceluiași articol de lege, care se referă la persoanele care nu au venituri impozabile și care sunt obligate „să achite contribuția lunară pe ultimele 6 luni... calculată la salariul minim brut”, cu toate că ambele categorii de persoane beneficiază de aceeași asigurare de sănătate.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, indicând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, de pildă Deciziile nr. 934/2006, nr. 469/2006, nr. 539/2006 și nr. 705/2007.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 259 alin. (7) lit. b) și c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, modificată și completată, sunt constituționale, deoarece acestea nu conțin norme contrare principiilor fundamentale ale neretroactivității legii civile și egalității în drepturi și nici principiului constituțional care stabilește că nimeni nu poate fi expropriat decât pentru cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 259 alin. (7) lit. b) și c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, astfel

cum au fost modificate prin art. 1 pct. 20 din Legea nr. 264/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 27 iulie 2007. Textul de lege criticat are următoarea redactare:

„(7) *Persoanele care au obligația de a se asigura și nu pot dovedi plata contribuției sunt obligate, pentru a obține calitatea de asigurat: (...)*

b) să achite pe întreaga perioadă a termenelor de prescripție privind obligațiile fiscale contribuția legală lunară calculată asupra veniturilor impozabile realizate, precum și obligațiile fiscale accesorii de plată prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă au realizat venituri impozabile pe toată această perioadă;

c) să achite atât contribuția legală lunară și obligațiile fiscale accesorii prevăzute la lit. b) pentru perioada în care au realizat venituri impozabile, cât și contribuția legală lunară, precum și majorările de întârziere prevăzute la lit. a) sau, după caz, obligațiile fiscale accesorii, pentru perioada în care nu au fost realizate venituri impozabile pe o perioadă mai mare de 6 luni. Această prevedere se aplică situațiilor în care în cadrul termenelor de prescripție fiscală există atât perioade în care s-au realizat venituri impozabile, cât și perioade în care nu s-au realizat astfel de venituri. În cazul în care perioada în care nu s-au realizat venituri impozabile este mai mică de 6 luni, se achită contribuția legală lunară proporțional cu perioada respectivă, inclusiv majorările de întârziere și obligațiile fiscale accesorii, după caz.”

Autorii excepției de neconstituționalitate invocă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1) cu referire la principiul egalității cetățenilor în drepturi și ale art. 44 alin. (3) cu privire la expropriere.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 259 alin. (7) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici de neconstituționalitate asemănătoare celor formulate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 705 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 31 octombrie 2007, Curtea a reținut, cu privire la regimul juridic al termenelor de prescripție aplicabile drepturilor de creanță ale instituțiilor publice din sistemul asigurărilor sociale de sănătate, că „instituțiile publice care asigură colectarea contribuțiilor către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate urmăresc

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 259 alin. (7) lit. b) și c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Gheorghe Nandor Jîrghiută și de Anamaria Jîrghiută în dosarele nr. 1.399/190/2008 și nr. 1.398/190/2008 ale Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

asigurarea unui interes general, respectiv îndeplinirea obligației statului de a ocroti sănătatea publică, ceea ce justifică de asemenea protecția deosebită acordată drepturilor de creanță ale acestor instituții.” Cu același prilej, Curtea a mai constatat, față de susținerile referitoare la încălcarea principiului constituțional al neretroactivității legii, că „dispozițiile de lege criticate prevăd obligația plății contribuției de asigurări de sănătate pentru o perioadă anterioară în sarcina celor care aveau această obligație, dar nu au îndeplinit-o. Astfel, [...] obligarea la plata contribuției prevăzute de lege și anterior nu poate fi privită ca având un caracter retroactiv”.

Cât privește susținerile autorilor excepției sub aspectul încălcării principiului egalității în drepturi prin modalitatea diferită de calcul a contribuției lunare la fondul de asigurări de sănătate în funcție de natura impozabilă sau nu a veniturilor asiguraților, Curtea constată că astfel de critici au mai fost analizate în cadrul controlului de constituționalitate. Prin Decizia nr. 56 din 26 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 21 februarie 2006, și Decizia nr. 539 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 1 august 2006, Curtea a statuat că „este firesc ca valoarea contribuției să difere de la persoană la persoană, în funcție de quantumul veniturilor realizate. Această diferență este rezonabilă și justificată de situația obiectiv deosebită în care se află persoanele care realizează venituri mai mari față de cele ale căror venituri sunt mai reduse, precum și de principiul solidarității și subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor, aplicabil în materia asigurărilor sociale de sănătate”. De asemenea, Curtea a reținut că „principiul constituțional al așezării juste a sarcinilor fiscale pentru suportarea cheltuielilor publice impune diferențierea contribuției persoanelor care realizează venituri mai mari. De altfel, cota de contribuție, exprimată procentual, este unică, neavând caracter progresiv, astfel că diferența valorică a contribuției este determinată de nivelul diferit al venitului”.

Prin urmare, nu se poate reține încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări.

Având în vedere cele reținute de Curte prin deciziile indicate, raportate la criticile de neconstituționalitate formulate în prezenta cauză, se constată că, în lipsa unor elemente noi, de natură să modifice această jurisprudență, aceleași argumente pe care s-a fundamentat soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate se impune și în acest dosar.

În plus, autorii prezentei excepții de neconstituționalitate invocă prevederile art. 44 alin. (3) din Constituție, referitoare la garanțiile fundamentale privind interzicerea exproprierii. Curtea constată însă că aceste norme nu au incidență în cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.244

din 6 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. (3)
din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. (3) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Dumitru Stoican și Elena Ciubotariu în Dosarul nr. 19.244/299/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspund apărătorul autorului excepției Dumitru Stoican, domnul Dan Lucian Vlădescu, cu împuternicire la dosar, și, personal, partea Alexandru Popescu, fiind asistată de avocatul Petrică Filip, cu delegație la dosar, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul autorului excepției Dumitru Stoican solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele cuprinse în notele scrise depuse la dosarul cauzei.

Apărătorul părții Alexandru Popescu solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că, în cazul înstrăinării construcțiilor în temeiul Legii nr. 78/1954, cel care înstrăina pierdea și dreptul de proprietate asupra terenului în favoarea statului, cumpărătorul dobândind doar un drept real de folosință. Legea nr. 18/1991 nu a făcut altceva decât să înlăture situația nefirească ca proprietarul locuinței, care de cele mai multe ori o achiziționa și în vederea terenului, plătind în cazul vânzării-cumpărării și un preț ce reflecta, de regulă, existența acestuia, să fie doar titularul unui drept real de folosință și de aceea legea a transformat acest drept într-un drept de proprietate. Apărătorul părții depune concluzii scrise cu privire la cele susținute.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 5/1993, apreciind că soluția și considerentele din decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 19.244/299/2007, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. (3) din Legea fondului funciar nr. 18/1991**. Excepția a fost ridicată de Dumitru Stoican și Elena Ciubotariu într-o cauză civilă privind o acțiune în constatarea dreptului de proprietate asupra unui teren.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată, în esență, că terenurile la care face referire textul de lege

criticat au trecut, înainte de 1989, în mod automat în proprietatea statului, fără plata unei despăgubiri, iar, după adoptarea prevederilor de lege criticate, foștilor proprietari nu li se restituie nici terenul și nici vreo despăgubire.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este vădit nefondată și neîntemeiată. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 5/1993 prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate având ca obiect prevederile de lege criticate în prezenta cauză.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că este opțiunea legiuitorului, în deplină conformitate cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate se stabilesc de lege, în a decide asupra modului de reparare a injustițiilor și a abuzurilor din legislația trecută.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 36 alin. (3) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu următorul conținut: „*Terenurile atribuite în folosință pe durata existenței construcțiilor dobânditorilor acestora, ca efect al preluării terenurilor aferente construcțiilor, în condițiile dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 58/1974 cu privire la sistematizarea teritoriului și localităților urbane și rurale, trec în proprietatea actualilor titulari ai dreptului de folosință a terenului, proprietari ai locuințelor.*”

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (3) privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 5 din 23 februarie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 17 iunie 1993, instanța de contencios constituțional a realizat controlul de constituționalitate al prevederilor art. 35 alin. (3) din Legea nr. 18/1991, prin raportare la dispozițiile art. 41 alin. (3), în prezent art. 44 alin. (3) din Constituție.

După republicarea Legii nr. 18/1991, art. 35 alin. (3) a devenit art. 36 alin. (3), însă conținutul acestui text de lege nu a fost modificat. Totodată, se observă că Legea nr. 18/1991, în

variante inițială, a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 20 februarie 1991, anterior Constituției din 1991 a cărei publicare a avut loc în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 21 noiembrie 1991.

În aceste condiții, soluția și considerentele din decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Astfel, în decizia menționată, Curtea a reținut că, prin dispozițiile legale mai sus citate, anterioare Constituției, s-a constituit un drept de proprietate asupra terenurilor la care se referă textul de lege, respectiv în favoarea proprietarilor locuințelor. Așa fiind, legea nouă nu poate stinge dreptul de proprietate născut sub imperiul legii anterioare, deoarece ar însemna ca legea nouă să fie aplicată retroactiv, ceea ce contravine principiului neretroactivității legii, înscris în art. 15 alin. (2) din Constituție și care se aplică și Legii fundamentale. Faptul că dreptul de proprietate constituit potrivit legii anterioare produce efecte și în prezent, sub imperiul legii noi, nu infirmă soluția de mai sus, deoarece nu mai suntem în domeniul

neretroactivității, ci în acela al aplicării imediate a legii noi, astfel încât dreptului de proprietate constituit anterior Constituției îi sunt aplicabile prevederile regimului constituțional actual.

Totodată, trebuie avut în vedere că sub imperiul art. 30 din Legea nr. 58/1974, în cazul înstrăinării construcțiilor, cel care înstrăina pierdea și dreptul de proprietate asupra terenului, chiar dacă dreptul ca atare nu trecea asupra cumpărătorului construcției, acesta dobândind doar un drept real de folosință. Legea nr. 18/1991 nu a făcut altceva decât să înlăture situația nefirească ca proprietarul locuinței, care de cele mai multe ori o achiziționa și în vederea terenului, plătind în cazul vânzării-cumpărării și un preț ce reflecta, de regulă, existența acestuia, să fie doar titularul unui drept real de folosință și de aceea legea a constituit asupra acestui teren un drept de proprietate. Pe de altă parte, trebuie avute în vedere și dispozițiile art. 57 din Constituție, potrivit cărora cetățenii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință. Repunerea în discuție a unor drepturi subiective care s-au constituit legal la un moment dat nu poate duce decât la destabilizarea raporturilor juridice.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. (3) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Dumitru Stoican și Elena Ciubotariu în Dosarul nr. 19.244/299/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.245

din 6 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Viti-Pomicola Sâmburești” — S.A. din comuna

Dobroteasa în Dosarul nr. 1.286/1259/2007 al Tribunalului Comercial Argeș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, motivele invocate de autor vizând modificarea textului de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.286/1259/2007, **Tribunalul Comercial Argeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a prevederilor art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Viti-Pomicola Sâmburești” — S.A. din comuna Dobroteasa într-o acțiune având ca obiect o cerere privind constatarea nulității absolute a hotărârii adunării generale a asociaților, a actului adițional la actul constitutiv și radierea tuturor înscrisurilor efectuate în Registrul Comerțului în baza acestor hotărâri și a actului adițional notarial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, „prin reglementarea posibilității terților de a genera demersuri judiciare care pot conduce la infirmarea unor hotărâri ale adunării generale a acționarilor, asupra problemelor importante privind conducerea și finanțarea investițiilor în scopul producției, excedează noțiunii de cadru economic favorabil exercitării activităților comerciale de producție.”

Tribunalul Comercial Argeș consideră că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, face referire la Deciziile Curții Constituționale nr. 904/2006 și nr. 1.256/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Viti-Pomicola Sâmburești” — S.A. în Dosarul nr. 1.286/1259/2007 al Tribunalului Comercial Argeș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, care au următorul conținut: „Când se invocă motive de nulitate absolută, dreptul la acțiune este imprescriptibil, iar cererea poate fi formulată și de orice persoană interesată.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 135 — *Economia*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prevederile art. 132 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate în prezenta cauză și cu o motivare similară.

Astfel, prin Deciziile: nr. 1.256 din 25 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 23 februarie 2009, nr. 904 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 24 ianuarie 2007, nr. 129 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 6 martie 2008, și nr. 775 din 1 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, Curtea, respingând excepțiile, a statuat, în esență, că reglementarea instituită de art. 132 alin. (2) și (3) din Legea nr. 31/1990 constituie o măsură de protecție a acționarilor minoritari care se consideră vătămați printr-o hotărâre a adunării generale a acționarilor contrară legii sau actului constitutiv, aceștia putându-se adresa instanței de judecată pentru apărarea drepturilor și intereselor lor legitime.

De asemenea, în deciziile menționate Curtea a reținut că prevederile de lege criticate, consacrand legal regimul juridic al nulității absolute, prin legitimarea procesuală activă a oricărei persoane interesate de a ataca hotărârea adunării generale a acționarilor, atunci când prin aceasta se încalcă o dispoziție legală imperativă de interes public, nu contravin sub niciun aspect dispozițiilor constituționale invocate, acesta fiind regimul juridic de drept comun al nulității absolute.

Cele statuate în deciziile menționate își mențin valabilitatea în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței în această materie.

Totodată, Curtea nu poate reține nici încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 53, de vreme ce nu s-a constatat restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.247

din 6 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 15 și 16 din titlul IV al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale art. 110¹ alin. (1) lit. a) din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 15 și 16 din titlul IV al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale art. 110¹ din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Viorel Gheorghe în Dosarul nr. 231/226/2009 al Judecătoriei Făgăraș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 231/226/2009, **Judecătoria Făgăraș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 15 și 16 din titlul IV al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale art. 110¹ din Legea fondului funciar nr. 18/1991.** Excepția a fost ridicată de Viorel Gheorghe într-o cauză penală având ca obiect plângerea împotriva rezoluției procurorului de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale, deoarece fapta denunțată a fost dezincriminată prin art. I pct. 15 din titlul IV al Legii nr. 247/2005 care a abrogat art. 109 din Legea nr. 18/1991. De asemenea, arată că art. I pct. 16 din titlul IV al Legii nr. 247/2005 a reintrodus fapta denunțată în art. 110¹ din Legea nr. 18/1991, însă a calificat-o drept contravenție. În aceste condiții, consideră că dispozițiile art. 16 au fost încălcate, de vreme ce calitatea de membru al comisiei funciare este mai presus de lege și absolvă făptuitorul de răspunderea penală pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu.

Judecătoria Făgăraș apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. În acest sens, arată că abrogarea art. 109 din Legea nr. 18/1991 și introducerea art. 110¹ în aceeași lege reprezintă o opțiune a legiuitorului în cadrul măsurilor de politică penală, care nu este de natură să înfrângă dispozițiile constituționale ale art. 16.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea se aplică fără discriminare tuturor persoanelor vizate de norma legală, iar abrogarea unui text de lege reprezintă opțiunea legiuitorului, în considerarea importanței valorii sociale ocrotite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin încheiere, instanța de judecată a sesizat Curtea cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 15 și 16 din titlul IV al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale art. 110¹ din Legea fondului funciar nr. 18/1991.

Art. I pct. 15 și 16 din titlul IV — *Modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991* — al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, au următorul conținut:

„15. *Articolul 109 se abrogă.*

16. *După articolul 110, se introduc trei noi articole, articolele 110¹, 110² și 110³, cu următorul cuprins:*

«Art. 110¹. — *Constituie contravenții la normele privind reconstituirea dreptului de proprietate următoarele fapte:*

a) *fapta persoanei fizice care are calitatea de membru al comisiei locale sau județene de aplicare a prezentei legi de a împiedica în orice mod sau de a întârzia nejustificat reconstituirea sau constituirea, după caz, a dreptului de proprietate ori eliberarea titlului de proprietate către persoanele îndreptățite, precum și eliberarea titlului de proprietate fără îndeplinirea condițiilor legale;*

b) *neafișarea datelor menționate în art. 27 alin. (4¹) de către primar în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii precedente;*

c) *afișarea de către primar a unor date privind reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate, care nu corespund realității.*

Art. 110². — *Contravențiile prevăzute la art. 110¹ se sancționează astfel:*

a) *cea de la litera a) cu amendă de la 100.000.000 lei la 300.000.000 lei;*

b) *cele de la literele b) și c) cu amendă de la 50.000.000 lei la 100.000.000 lei.*

Art. 110³. — *Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 110¹ și art. 110² se fac de către Împunerniciții Autorității Naționale pentru Restituirea*

Proprietăților și de către prefect sau împuterniciții acestuia, în cazul membrilor comisiilor locale.»

Analizând notele scrise ale autorului excepției, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 110¹ alin. (1) lit. a) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998. Art. 110¹ a fost introdus prin art. I punctul 16 din titlul IV al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, completat prin articolul unic, pct. 2 din titlul VI al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.194 din 30 decembrie 2005, și modificat de art. I pct. 9 din Legea nr. 263/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 3 iulie 2006.

Art. 110¹ alin. (1) lit. a) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 are următorul conținut:

„*Constituie contravenții la normele privind reconstituirea dreptului de proprietate următoarele fapte:*

a) *fapta persoanei fizice care are calitatea de membru al comisiei locale sau județene de aplicare a prezentei legi de a împiedica în orice mod sau de a întârzia nejustificat reconstituirea sau constituirea, după caz, a dreptului de proprietate ori eliberarea titlului de proprietate către persoanele îndreptățite, precum și eliberarea titlului de proprietate fără îndeplinirea condițiilor legale.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dezincriminarea infracțiunii de abuz în serviciu privind faptele persoanei fizice, care avea calitatea de membru al comisiei locale sau județene de aplicare a legii fondului funciar, de a împiedica în orice mod sau de a întârzia nejustificat reconstituirea sau constituirea, după caz, a dreptului de proprietate ori eliberarea nejustificată sau pe baza unor probe false a titlurilor de proprietate și calificarea acestora ca fiind contravenții nu contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16. Legiuitorul are competența de a aprecia gravitatea anumitor fapte antisociale, reglementându-le ca infracțiuni sau contravenții, fără ca prin aceasta să se aducă atingere dispozițiilor constituționale invocate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 15 și 16 din titlul IV al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale art. 110¹ alin. (1) lit. a) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Viorel Gheorghe în Dosarul nr. 231/226/2009 al Judecătorei Făgăraș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.248

din 6 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Gerhard Truetsch și Martha Schutz în Dosarul nr. 5.065/62/2008 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 507/2008,

arătând că soluția acestei decizii este pe deplin valabilă și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.065/62/2008, **Tribunalul Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.** Excepția a fost ridicată de Gerhard Truetsch și Martha Schutz într-o cauză civilă având ca obiect contestația, formulată în baza Legii nr. 10/2001, împotriva deciziei prin care s-a respins notificarea comunicată societății deținătoare a imobilului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că impunerea unui termen în care să se formuleze atât notificarea în vederea restituirii imobilului, cât și contestația împotriva deciziei prin care s-a soluționat notificarea îngrădește dreptul de proprietate și dreptul persoanelor de a se adresa justiției.

Tribunalul Brașov — Secția civilă consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, reține ceea ce a statuat Curtea Constituțională în mod constant, respectiv faptul că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește actul de justiție, legiuitorul având competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești. Dreptul de acces la o instanță nu este un drept absolut, ci reclamă, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statului, ceea ce, implicit, permite anumite ingerințe, cu condiția ca acestea să nu aducă atingere substanței dreptului și să nu împiedice exercițiul efectiv al său.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea nu sunt de natură să îngrădească dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea acestuia într-un termen rezonabil. Totodată, soluția de restituire a acestor imobile este rezultatul opțiunii legiuitorului și are la bază dreptul pe care acesta îl are în a decide asupra modului de reparare a abuzurilor din legislația trecută cu privire la dreptul de proprietate privată. Face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 592/2006, nr. 507/2008 și nr. 3/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada

6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, în urma adoptării Legii nr. 247/2005, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următorul conținut: „*Decizia sau, după caz, dispoziția motivată de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură poate fi atacată de persoana care se pretinde îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul unității deținătoare sau, după caz, al entității investite cu soluționarea notificării, în termen de 30 de zile de la comunicare.*”

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 44 alin. (2) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată. Totodată, consideră că prevederile de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității textelor de lege criticate, prin raportare la dispozițiile constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății private, s-a pronunțat prin Decizia nr. 507 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 9 iunie 2008. În decizia menționată, Curtea a reținut că recunoașterea *sine die* a posibilității persoanei interesate de a declanșa procedura de restituire a imobilelor preluate abuziv de către stat ar fi fost de natură să genereze un climat de insecuritate juridică în domeniul proprietății imobiliare, admisibil pe termen scurt, în considerarea finalității reparatorii urmărite, dar nepermis, într-un stat de drept, pe o perioadă îndelungată sau nelimitată de timp. Împrejurarea că persoana interesată, deși cunoștea sau trebuia să cunoască termenul de contestare, ca și consecințele juridice ale nerespectării acestuia, nu s-a conformat exigenței legale de expresie propriei sale culpe, potrivit principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*.

Atât considerentele, cât și soluția acestei decizii sunt pe deplin valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții în materie.

În ceea ce privește invocarea art. 21 din Constituție, Curtea reține ceea ce a statuat în Decizia Plenului nr. 1/1994, cu privire la accesul liber la justiție. Astfel, liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se înfăptuiește și este competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă în mod categoric din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”, și ale art. 129, în conformitate cu care „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Pe cale de consecință, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege. Dispozițiile art. 21 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit cărora „*Nicio lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept*”, au semnificația că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit niciun cetățean ori categorie sau grup social. Tot astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în decizia de principiu pronunțată în Cauza *Golder contra Regatului Unit al Marii Britanii*, 1975, că dreptul la instanță nu este un drept absolut; statele sunt libere să stabilească condiționări ale acestuia, fără însă să aducă atingere substanței dreptului.

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în cauzele *Aydin contra Turciei*, 1997, și *Conka contra Belgiei*, 2002,

că efectul esențial al dispoziției cuprinse în art. 13 din Convenție constă în a impune existența unui recurs intern ce abilitază instanța națională să ofere o „reparație adecvată”, recursul trebuind să fie „efectiv” atât în cadrul reglementărilor legale, cât și în practica de aplicare a acestora. Or, Legea nr. 10/2001 este o lege specială reparatorie, prin a cărei adoptare legiuitorul a dorit să evite perpetuarea stării de incertitudine cu privire la

situația juridică a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, instituind o procedură efectivă de restituire a acestora. Condiționarea exercițiului dreptului la restituire de respectarea unor termene nu este de natură să aducă atingere dreptului de proprietate al persoanelor interesate și nici dreptului lor de acces liber la justiție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Gerhard Truetsch și Martha Schutz în Dosarul nr. 5.065/62/2008 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.249

din 6 octombrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (1)
din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 și art. 52 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bonano Gen Com” — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 1.285/215/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal răspunde apărătorul autorului excepției, Mirel Pârvu, cu împuternicire la dosar, și administratorul Societății Comerciale „Bonano Gen Com” — S.R.L., Constantin Liviu Anghelescu, cu delegație la dosar, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul autorului solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele cuprinse în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.285/215/2008, **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 și art. 52 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Bonano Gen Com” — S.R.L. din Craiova într-o cauză având ca obiect plângerea formulată împotriva încheierii de înscriere în cartea funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale privind liberul acces la justiție și principiului ocrotirii și garantării în mod egal a proprietății, deoarece în alin. (1) al art. 50 din Legea nr. 7/1996 nu sunt incluse și persoanele care suferă o vătămare a drepturilor sau libertăților lor legitime, prin înscrierile de carte funciară. Totodată, susține că textele de lege criticate creează un privilegiu persoanelor care au calitatea de parte în încheierea de carte funciară, în detrimentul celorlalte persoane interesate, prin aceasta contravenind dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie arată că circumstanțierea „persoanelor interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară” are o justificare obiectivă și rezonabilă. O dispoziție ce ar permite oricărei persoane să formuleze plângere împotriva încheierilor de carte

funciară ar duce la nesiguranță și instabilitate de vreme ce oricine ar putea pune în discuție dreptul înscris, încălcându-se astfel principiul securității drepturilor subiective civile consacrat prin lege. Dispozițiile art. 50 și art. 52 din Legea nr. 7/1996 nu creează discriminări în privința accesului liber la justiție, întrucât se referă doar la procedura necontencioasă a înscrierilor în cartea funciară, iar legea prevede și o procedură contencioasă pentru rectificarea înscrierilor.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice și sunt în acord cu prevederile constituționale privind liberul acces la justiție. Totodată, consideră că, în speță, critica este formulată din perspectiva unei omisiuni de reglementare. De asemenea, apreciază că celelalte dispoziții constituționale nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin încheierea de sesizare, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 și art. 52 din Legea nr. 7/1996. Din notele scrise ale autorului rezultă însă că obiect al excepției îl constituie prevederile art. 50 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006, având următorul conținut: „(1) *Încheierea se comunică celui care a cerut înscrierea sau radierea unui act sau fapt juridic, precum și celorlalte persoane interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară, cu privire la imobilul în cauză, în termen de 15 zile de la pronunțarea încheierii, dar nu mai târziu de 30 de zile de la data înregistrării cererii.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1)—(3) relative la accesul liber la justiție și la dreptul persoanelor la un proces echitabil și la soluționarea

cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 44 alin. (2) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prevederile art. 50 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, reglementează procedura de contestare a încheierii de înscriere sau de respingere a cererii de înscriere ori de radiere a unui act sau fapt juridic în cartea funciară. În acest sens, în alin. (1) al art. 50 este reglementată obligativitatea comunicării încheierii „*celui care a cerut înscrierea sau radierea unui act sau fapt juridic, precum și celorlalte persoane interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară*”, iar prin alin. (2) se prevede că „*încheierea de înscriere sau de respingere poate fi atacată cu plângere în termen de 15 zile de la comunicare*”, ce se înaintează, de către oficiul teritorial de cadastru, judecătorei în raza căreia se află imobilul. Astfel, Curtea reține că încheierile prin care sunt soluționate cererile de înscriere de către registratorul de carte funciară sunt acte administrative provizorii supuse controlului contenciosului administrativ special reglementat prin dispozițiile Legii nr. 7/1996. Stabilirea sferei persoanelor cărora li se comunică încheierea de înscriere sau de respingere a cererii de înscriere ori de radiere a unui act sau fapt juridic în cartea funciară, doar la cei care au cerut înscrierea sau radierea unui act sau fapt juridic, precum și la celelalte persoane interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară, al căror interes este prezumat legal, este justificată obiectiv și rațional de necesitatea evitării nesiguranței cu privire la mențiunile din cartea funciară și de apărarea principiului securității drepturilor subiective civile.

De altfel, persoanele interesate, ale căror drepturi au fost încălcate prin înscrierile din cartea funciară, au deschisă calea altor acțiuni de carte funciară, cu caracter contencios, reglementate de Legea nr. 7/1996. Astfel, art. 34 din lege prevede că orice persoană care justifică un interes poate formula o cerere de rectificare a înscrierilor din cartea funciară, în măsura în care printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă s-a constatat că înscrierea sau actul în temeiul căruia s-a efectuat înscrierea nu au fost valabile, dreptul înscris a fost greșit calificat, nu mai sunt întrunite condițiile de existență a dreptului înscris sau au încetat efectele actului juridic în temeiul căruia s-a făcut înscrierea ori înscrierea din cartea funciară nu mai este în concordanță cu situația reală actuală a imobilului. Așadar, posibilitatea rectificării înscrierilor făcute în cartea funciară reprezintă o măsură de protecție a dreptului de proprietate și de asigurare a securității circuitului civil. De asemenea, Curtea observă că textele de lege criticate sunt norme de procedură care nu instituie privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare, așa încât nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Celelalte dispoziții constituționale invocate nu au relevanță în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bonano Gen Com” — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 1.285/215/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.269

din 8 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Ioan Rotărescu în Dosarul nr. 1.094/4/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.094/4/2008, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, excepție ridicată de Ioan Rotărescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile criticate încalcă liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil și, de asemenea, determină ca reclamantul să nu poată beneficia de reparație pentru erorile judiciare.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că reglementarea unor modalități și condiții în care se angajează răspunderea statului pentru erorile judiciare săvârșite în procesele penale nu reprezintă o încălcare a accesului liber la justiție și nici a dreptului la un proces echitabil, ci o expresie a libertății legiuitorului de a reglementa cadrul exercitării acestui drept fundamental.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, dispoziții care au următorul cuprins: *„Dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciilor materiale cauzate prin erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale nu se va putea exercita decât în cazul în care s-a stabilit, în prealabil, printr-o hotărâre definitivă, răspunderea penală sau disciplinară, după caz, a judecătorului sau procurorului pentru o faptă săvârșită în cursul judecării procesului și dacă această faptă este de natură să determine o eroare judiciară.”*

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității aceluiași text de lege, în raport de aceleași prevederi din Legea fundamentală. Prin mai multe decizii, ca de exemplu Decizia nr. 1.052 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 869 din 19 decembrie 2007, Decizia nr. 182 din 26 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 1 aprilie 2008, și Decizia nr. 1.406 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 17 martie 2009, Curtea a constatat, pentru considerentele acolo reținute, că dispozițiile art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluțiile și motivarea deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Ioan Rotărescu în Dosarul nr. 1.094/4/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII ȘI INOVĂRII

ORDIN

privind disciplinele și programele pentru examenul de bacalaureat — 2010

În baza prevederilor Legii învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 51/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării și Inovării,

ministrul educației, cercetării și inovării, interimar, emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă Lista disciplinelor la care candidații susțin examenul de bacalaureat în sesiunile anului 2010, în conformitate cu filiera, profilul și specializarea absolvite. Lista este prezentată în anexa nr. 1.

(2) Se aprobă Programele pentru disciplinele examenului de bacalaureat din sesiunile anului 2010, prezentate în anexa nr. 2.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Direcția generală educație timpurie, școli, performanță și programe, Direcția generală învățământ în limbile minorităților și relația cu Parlamentul, Centrul Național pentru Curriculum și Evaluare în Învățământul Preuniversitar, inspectoratele școlare județene/al municipiului București, precum și conducerile unităților de învățământ duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Ministrul educației, cercetării și inovării, interimar,
Emil Boc

București, 6 octombrie 2009.
Nr. 5.508.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 bis din 5 noiembrie 2009, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5948368434776